

Utställningen innehåller såväl fotografier som ljus-, ljud- och videoelement.

Inuti den stora skulpturen kan besökarna lyssna till Rikard Wolffs röst när han läser valda delar av Jan Nordströms bok.

"Man kan säga att hela utställningen är en hyllning till Jan Nordström", säger museets enhetschef Tina Lindström.

där besökarna kan lägga sig tillrätta och lyssna.

– Vi började prata om utställningen för flera år sedan, och redan då dök det upp en idé om att skapa ett rum i rummet. Först talade vi om en container, men efter ett tag kom vi in på den här skulpturen. Så vi har haft en vision som följt med oss hela tiden, ända sedan vi presenterade idén för museet för tre år sedan. De tankarna tangerar där vi landat i dag, säger Peter Norrman.

Kalmar läns museum blev involverade i projektet tack vare att Jan Nordström skickade dem en video. Den var ett samarbete med inte bara Peter Norrman och Leif Jordansson, utan också med Rikard Wolff och musikern Peter LeMarc. Tina Lindström, enhetschef på museet, berättar att de genast fastnade för projektet.

– Vi blev väldigt berörda och började i princip gråta när vi såg videon, men av olika skäl blev det upp-

Utställningens idé är att öppna upp för att alla kan hitta sin plats – det behöver inte vara i den här trädgården utan kan lika gärna vara i en norrländsk skog eller hemma i garderoben.

Leif Jordansson, konstnär.

skjutet. Vi visste ju förstas inte om pandemin när vi började planera det här, men nu känns det som att utställningen kommer väldigt lägligt. Som museum har vi ett samhällsuppdrag och vi jobbar gärna med svåra frågor. I dag är det många ungdomar som inte mår bra så det här med psykisk hälsa är något vi värnat mycket om, säger hon.

Jan Nordström har inte själv varit involverad i utställningen, men han har givit sitt godkännande och visat sitt förtroende för alla inblandade. "Hemligheten" visas till och med maj 2022 och museet har som ambition att knyta flera olika aktiviteter till utställningen, bland annat workshops med skolklasser och ungdomar som är en av de målgrupper man hoppas nå.

– Många av bilderna i utställningen kommer från ett urval som yngre människor har gjort, de har

fått titta på fotografierna i boken och säga vilka som talar till dem. Det tycker jag är fint. Leif och jag har skapat utställningen i mångt och mycket men redan nu har de unga fått sätta sin prägel, säger Peter Norrman.

Det finns även planer på flera samtalskvällar utifrån temat. Tina Lindström berättar att man även hoppas få till en fördjupande föreläsning om Jan Nordströms konstnärskap.

– Det känns fint att lyfta fram honom. Man kan säga att hela utställningen är en hyllning till Jan Nordström.

Frida Lindström

Text

frida.lindstrom@barometern.se

Mats Holmertz

Foto

mats.holmertz@barometern.se

Lekfull teater om att synas och inte synas

RECENSION

Skådespelaren Anna Thorén leker kurrageömma i Ölands dramatiska teaters nya föreställning "Syns jag?" – en fantasi-eggande och mycket fysisk föreställning.

Barnteater Syns jag?

Av: Ölands dramatiska teater.

Var: Bylokalen i Stora Frö.

Manus: My Areskoug och Anna Thorén.

Regi: My Areskoug.

Skådespelare: Anna Thorén.

Musik: Ambjörn Göransson.

Kostym: May-Anita Brevik.

Scenografi: Anna Thorén.

Jodå, hon syns – ibland. Hon syns mycket väl, när hon kommer hem till sin egen hall, som scenen föreställer, och tar av sig sina knallgula stövlar. Men ibland syns hon inte alls. Då gömmer hon sig bakom dansande paraplyer eller trollar bort sig själv i en jättelik svart trollkarlshatt.

Det är ju så det känns. Ibland vill man synas, bli sedd och få vara tillsammans med andra och leka. Ibland vill man helst i-n-t-e synas, bara få vara för sig själv.

Det är en fantasieggande och mycket fysisk föreställning som Anna Thorén och regissören My Areskoug har skapat. Anna Thorén leker och experimenterar med olika föremål. Dammvippor till exempel, de kan man ju inte bara städa med, utan lika gärna dansa eller jonglera med. Om lusten faller på. Och det gör den ju i leken. Här blir jättehatten ett hav att dyka ner i och kanske fånga jättestorra paraply-maneter i. Och en vanlig hall kan få nya spännande dimensioner, när klädhängaren börjar röra på sig.

"Syns jag?" är ingen berättelse med början och slut utan en humoristisk och poetisk hyllning till leken och fantasin. Anna Thorén rör sig fritt mellan den verkliga världen och fantasins värld. Allt möjligt kan ju hända i båda världarna. En strumpa kan lätt försvinna, det vet ju alla, och då när man kastat ut alla strumpor på golvet för att försöka hitta den borttappade, då är det lätt hänt att en grön strumpa får liv och blir en liten gullig mask. Och sedan kan den lilla masken lika väl flytta in i hallbyrån som blir ett höghus, och sitta och prata med grannarna på lädbalkongen.

Så mycket vanligt prat är det nu inte fråga om i föreställningen, nästan inget alls faktiskt. Först blir man förvånad, vad säger Anna Thorén och hennes figurer egentligen, när de bara låter, som på ett eget hemligt språk? Sedan känns det befriande. Ibland behövs verkligen inga ord, de kan bara vara i vägen.

Det relativt lugna tempot och låga tonläget i föreställningen, som förstärks av Ambjörn Göranssons lyhörda, nyskrivna musik, känns också befriande, ett skönt avbrott i det ständiga mediebruset som både barn och vuxna annars lever i.

"Syns jag?" skulle egentligen haft premiär för ett år sedan. Men pandemin kom i vägen. Inte förrän helt nyligen var det dags för premiär i Bylokalen i Stora Frö för en grupp mindre barn. I höst visas föreställningen, som vänder sig till barn mellan tre och fem år, i digital form för förskolebarn i Oskarshamn. Och till våren spelas den bland annat i Kalmar.

Tina Jeppsson

tina.jeppsson@barometern.se

Anna Thorén spelar i nyskrivna "Syns jag?".

FOTO: SAM SOHLBERG